

+ ΓΡΑΦΗ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΣΙΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΚΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

**ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΠΡΟΕΒΑΕΨΑΝ
ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ;**

Ο Αλέξανδρος ο Γ' ο Μακεδών, γιος του Φιλίππου και της Ολυμπιάδας, ο αποκληθείς μετέπειτα μέγας λόγω της στρατιωτικής ιδιοφυΐας του και των κατακτήσεών του, είναι το πρόσωπο της ιστορίας που γεμίζει με υπερηφάνεια όλους του Νέο-Έλληνες. Σε σχετική πρόσφατη έρευνα-γκάλοπ στη χώρα μας, αναδείχτηκε ο πρώτος ανάμεσα στις 100 μεγάλες προσωπικότητες της Ελλάδας όλων των εποχών. Από πολλούς ιστορικούς ο Αλέξανδρος ο μαθητής του Αριστοτέλη και θαυμαστής του Αχιλλέα και του Ομήρου,

θεωρείται ο μεγαλύτερος στρατηλάτης της αρχαιότητας, αφού κατέκτησε μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα σχεδόν ολόκληρο τον τότε γνωστό κόσμο και άφησε έντονα τα ίχνη του απ' όπου πέρασε διαδίδοντας ταυτόχρονα και τα φώτα του ελληνικού πολιτισμού. Ενώ οι ιστορικές πηγές και τα σύγχρονα εγχειρίδια σχολικά και μη, δίνουν μεγάλη σημασία στην ιστορία του (356 – 323 π.Χ.), λίγοι, ελάχιστοι ίσως, γνωρίζουν την προ-ιστορία του, υπό το φώς μάλιστα μιας πηγής που ούτε καν την υποψιάζονται: την Βίβλο!

Διότι, οι βιβλικοί προφήτες και συγγραφείς (Δανιήλ, Ιεζεκιήλ, Ζαχαρίας) φαίνεται ότι πρόβλεψαν αιώνες πριν έλθει στο προσκύνιο ο Αλέξανδρος, όχι μόνο την ένδοξη προέλασή του και την κατάλυση της Περσικής Αυτοκρατορίας απ' αυτόν, αλλά και πολλές λεπτομέρειες κάποιων κατακτήσεών του και την μετέπειτα τύχη της αχανούς αυτοκρατορίας του.

Πριν προχωρήσω στην παράθεση αυτών των καταπλοκτικών προφητειών και καταδείξω την αυθεντικότητα και τη σημασία τους κρίνω σκόπιμο να κάνω μια μικρή σκιαγραφία της ζωής και της ιστορίας του Αλέξανδρου. Αυτό θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε καλύτερα τις προφητείες.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Σε ηλικία 20 χρόνων το 336 π.Χ. ο Αλέξανδρος, μετά την δολοφονία του πατέρα του τον διαδέχθηκε στον θρόνο. Κατόρθωσε μετά από πολέμους με άλλες ελληνικές πολιτείες και δυνάμεις να θεωρηθεί – πλην Λακεδαιμονίων – ενωτικός παράγων, να αναγνωρισθεί ως βασιλιάς των Ελλήνων και να αναλάβει να εκστρατεύσει εναντίον της Περσικής αυτοκρατορίας. Με 30.000 πεζούς και 5.000 ιππείς και με την περίφημη Μακεδονική φάλαγγα κατόρθωσε την πρώτη του περίφανη νίκη στο Γρανικό το 334 π.Χ., την οποία επικύρωσε αργότερα στην μάχη της Ισσού στην οποία ο αντίπαλός του ο Δαρείος ο Γ' κατατροπώθηκε και ο Αλέξανδρος συνέλαβε αιχμαλώτους την οικογένειά του. Στη μάχη αυτή ο Μακεδόνας στρατηλάτης συνέτριψε έναν στρατό 500.000 ανδρών ώπως υπολογίζεται! Ο Αλέξανδρος κατέκτησε άνετα την Μικρά Ασία, τη Φοινίκη, την ηπειρωτική πόλη της Τύρου, πέρασε από την Ιερουσαλήμ και στη συνέχεια κατέλαβε τη Γάζα, κατέκτησε την Αίγυπτο, όπου τον υποδέχτηκαν σαν απελευθερωτή και Φαραώ και για του Άιμμωνα. Αφού ίδρυσε την Αλεξανδρεία, συγκρούστηκε το 332 π.Χ. με τους Πέρσες, σε μια αποφασιστική σημασίας μάχη στα Γαυγάμηλα (έξω από τα ερείπια της αρχαίας Νίνευη), όπου οι Πέρσες με 1.000.000 στρατό νικήθηκαν κατά κράτος. Ο Δαρείος ετράπη σε φυγή και δολοφονήθηκε αργότερα από τους δίκούς του. Ο Αλέξανδρος προέλασε στην περίφημη Βαβυλώνα την χειμερινή πρωτεύουσα της Περσίας και, αργότερα, στράφηκε ανατολικά και έφθασε μέχρι την Ινδία. Εφτά χρόνια αργότερα επέστεψε στη Βαβυλώνα με στόχο νέες εκστρατείες αλλά πέθανε ξαφνικά από ελονοσία εκεί το 323 π.Χ. Το πτώμα του κατά πάσα πιθανότητα μεταφέρθηκε και τάφηκε στην Αλεξανδρεία.

Οι στρατηγοί του μετά το θάνατό του διαίρεσαν την βασιλεία του. Ο Σέλευκος ίδρυσε στα 312 π.Χ. την Σελεύκεια στις όχθες του Τίγρη, με σκοπό τον ανταγωνισμό της Βαβυλώνας και ίδρυσε την δική του δυναστεία (Σελευκείδες – Αντιοχείδες), η οποία κυριάρχησε στη Βαβυλώνα, Μηδία, Συρία, Περσία, και ανατολικές επαρχίες. Ο στρατηγός Πτολεμαίος ο Λάγος έθεσε υπό την κυριαρχία του την Αίγυπτο, Λιβύη, Παλαιστίνη. Οι επίγονοί του συνέχισαν τη δυναστεία των Πτολεμαίων. Ο Κάσσανδρος βασίλεψε στην Μακεδονία και Ελλάδα. Και ο Λυσίμαχος στην Θράκη και στην Μικρά Ασία.

Τα τέσσερα αυτά βασίλεια, κράτησαν για κάποια χρόνια ώσπου

κατακτήθηκαν από τους Ρωμαίους. Το 146 π.Χ. κατελήφθη η Ελλάδας, με τελευταίο το του Πτολεμαίου που καταλύθηκε στα 30 π.Χ. Από τότε η Ρώμη έγινε η ισχυρότερη παγκόσμια δύναμη στο προσκύνιο της Ιστορίας.

ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

Στη Βίβλο, υπάρχει από τους συγγραφείς της, ο εκπληκτικός ισχυρισμός τους ότι οι προφήτες, κυρίως, λαλούσαν κάτω από θεία έμπνευση και όσα έλεγαν τα έλεγαν κάτω από θεία εντολή. Μέσω των προφτών πρωίων (Αβραάμ, Πατριάρχες, Μωυσής) και μεταγενέστερων (Ηλίας, Ελισσαέ, Ησαΐας, Ιερεμίας, Δανιήλ, Ιεζεκιήλ και άλλοι μικρότεροι) ο

Γιαχβέ, ο θεός της Βίβλου και του Ισραήλ ο και δημιουργός του κόσμου και του ανθρώπου, απεκάλυπτε το μέλλον προγνωρίζοντάς το και κατευθύνοντάς το, στους δίκούς του μυστηριώδεις σκοπούς. Κατά τους βιβλικούς συγγραφείς, η ιστορία κινείται, ευθύγραμμα, τελολογικά και εσχατολογικά από τον πιδαλιούχο της ιστορίας, το θεό, ο οποίος απ' αρχής αναγγέλλει, το τέλος και από πρότερον τα μη γεγονότα (Ησ. 46 : 10).

Οι προφήτες, ως όργανα του Θεού, έλεγαν «πνεύμα του Κυρίου επίλθε εις εμέ», και «τάδε λέγει ο Κύριος».

Προφητείες υπάρχουν διάσπαρτες πάμπολλες, μέσα στις σελίδες της Βίβλου, ιδίως στην Παλαιά ή Πρώτη Διαθήκη, που άλλες αφορούν το πρόσωπο του Μεσσία-Χριστού, (γύρω στις 200 και με τις υποτυπώσεις ξεπερνούν τις 300), άλλες

σχετίζονται με την τύχη και πορεία του λαού Ισραήλ (εκπληκτικές κι αυτές που βρίσκονται κυρίως στο Λευτίκο και Δευτερονόμιο) και άλλες την τύχη και εξέλιξη εθνικών, πόλεων, φυλών, λαών και αυτοκρατοριών πάνω από 15 συνολικά (Τύρου, Σίδωνος, Αμμών, Μωάβ, Εδώμ, Φιλισταίων, Ασσυρίων, Νίνευη, Βαβυλώνας, Αιγύπτου, Ελλάδας, Ρώμης κ.αλλ.). Για το θέμα των βιβλικών προφητειών υπάρχει άφθονη ξενόγλωσση βιβλιογραφία αλλά το καλύτερο και περιεκτικότερο έργο, είναι νομίζω, το βιβλίο του J. Barton Dayne, *Encyclopaedia of Biblical Prophecy* (1973).

Στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος των μελετητών της ιστορίας εδώ και πολλά χρόνια βρίσκονται οι προφητείες του προφήτου Δανιήλ, ο οποίος έδρασε στη Βαβυλώνα ως Ιουδαίος αιχμάλωτος τον 6ο αι. π.Χ. (όταν οι Ιουδαίοι μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από το Ναβουχοδονόσορ βρέθηκαν αιχμάλωτοι στην Βαβυλώνα). Ο Δανιήλ έτυχε της εύνοιας του βασιλιά μετά την εκπληκτική ερμηνεία ενός οράματος που είδε ο ίδιος ο Ναβουχοδονόσορ και το ελοπσύρνησε, ήτοι ενός ανδριάντα που αποτελούνταν από διάφορα μέταλλα (χρυσό, άργυρο, χαλκό, σίδηρο και πιλό με σίδερο) όπου πραγματικά προσδιορίζεται η μελλοντική παγκόσμια ιστορία (Βαβυλών, ΜηδοΠερσία, Ελληνική αυτοκρατορία, Ρωμαϊκή, προεκτάσεις). Ένα δεύτερο όραμα που είδε ο Δανιήλ, επικύρωσε αυτό του Ναβουχοδονόσορα για την πορεία των Αυτοκρατοριών (Δαν. Κεφ. 7ο) όπου εκεί, τα μέταλλα της εικόνας – ανδριάντα, αντιστοιχούν με συμβολικά θηρία (λέων, αρκούδα, τετρακέφαλο - τετραπτέρυγη, λεοπάρδαλις (= Αλέξανδρος και δυναστεία του), φοβερό δεκαέρατο θηρίο (= Ρώμη κ.λπ.).

Τα οράματα αυτά και άλλα, θεόθεν δόθηκαν στον Δανιήλ και κατεγράφονται απ' τον ίδιο πριν πεθάνει γύρω στα 530 π.Χ. Δόθηκαν με σύμβολα (θηρία) στα οποία πάντα εξοικειωμένοι οι αποδέκτες Ιουδαίοι αφού παρόμοια συμβολική γλώσσα υπάρχει και σ' άλλα βιβλία της Βίβλου (Ιεζεκιήλ, Ιερεμίας, Ζαχαρίας κ.λπ.). Βέβαια, το βιβλίο του Δανιήλ, μπορεί να θεωρηθεί ότι πρωτοτυπεί, διότι είναι επικεφαλής μιας φιλολογίας που αργότερα γίνεται γνωστή ως Αποκαλυπτική, και αναπτύσσεται στον αρχαίο Ισραήλ στους ελληνιστικούς χρόνους από τον 2ο αι. π.Χ., με βιβλία κυρίων ψευδεπίγραφα (Ιωβηλαία, Σιβυσιλικά, Ενώχ, 4ο Έσδρα, Βαρούχ κ.αλλ.). Με τη διαφορά ότι αυτό είναι αυθεντικό και όχι ψευδεπίγραφο, όπως όλα τα μεταγενέστερα.

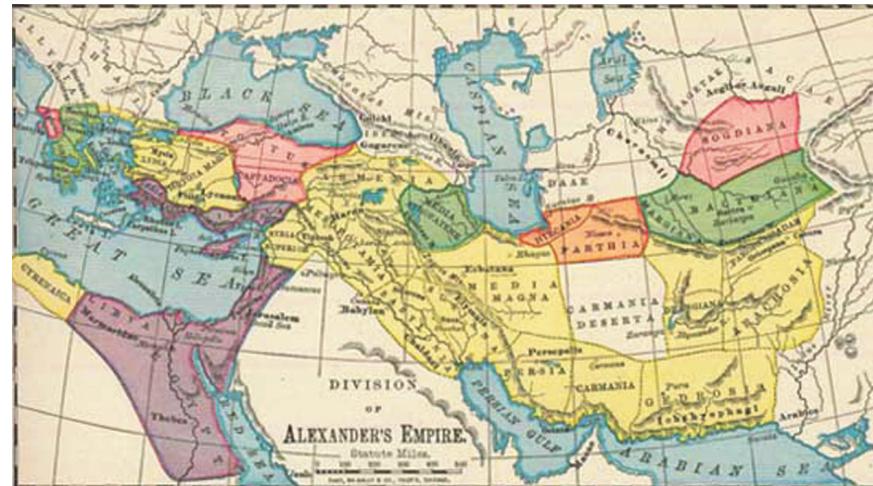
Εκείνο που έχει εδώ σημασία και πρέπει να υπογραμμιστεί είναι, ότι, αυτές οι προφητείες δόθηκαν στο Δανιήλ 200 ολόκληρα χρόνια (!) πριν την εμφάνιση του Αλέξανδρου. Για το θέμα της αυθεντικότητας και της γνησιότητας των προφητειών που αρχαίοι και νέοι έθεσαν, θα μιλήσω αμέσως παρακάτω.

ΤΑ ΟΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

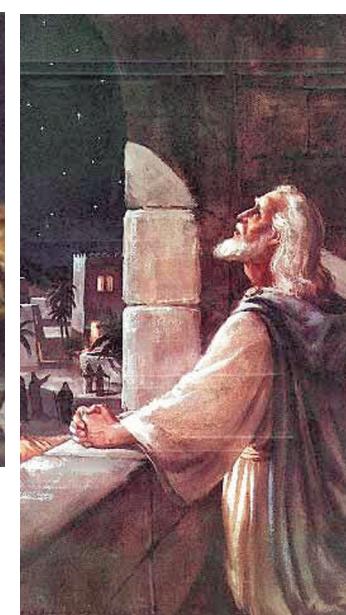
Ο πως προανέφερα στο 7ο κεφ. του βιβλίου του Δανιήλ, υπάρχει ένα όραμα που δόθηκε στον προφήτη στο πρώτο έτος του βασιλιά Βαλτάσαρ, και στο οποίο, «οι διαλογισμοί μου επί πολύ συνετάρρασόν μοι και ἐφρίξε το πνεύμα μου» όπως χαρακτηριστικά γράφει. **Σ' αυτό, είδε μεταξύ άλλων, το Ελληνικό βασίλειο να συμβολίζεται με μια λεοπάρδαλη που είχε «τέσσερις πτέρυγες πτηνού στα νώτα της... και δόθηκε εξουσία σ' αυτήν»** (Δαν. 7 : 6). Επειδή,

κάποιοι μπορεί να αμφιβάλλουν για το αν η λεοπάρδαλη εδώ συμβολίζει τον Αλέξανδρο και τη δυναστεία του, διευκρινίζω ότι στο ίδιο κεφάλαιο και εδ. 17 και επόμενα, δίνεται η ερμηνεία του οράματος στο οποίο πρωτά αναφέρεται ότι «τέσσερα βασίλεια είναι τέσσερις βασιλείες οι οποίες αναστήσονται επί της γης» και φυσικά, τα τέσσερα κεφάλια και οι τέσσερις πτέρυγες σαφώς υπαινίσσονται τη διαίρεση του βασιλείου του Αλέξανδρου στους επιγόνους του.

Στο επόμενο κεφάλαιο, στο 8ο, **ο Αλέξανδρος εμφανίζεται με**

Ο Δανιήλ στο "Λάκο των Λεόντων".

πιο σαφή χαρακτηριστικά. Συμβολίζεται αυτή τη φορά, ως τράγος ο οποίος «πρήχετο από της δύσεως επί προσώπου πάσης της γης» με εκπληκτική ταχύτητα,

ώστε «δεν ήγιζε το έδαφος». Έφθασε ενώπιον ενός δικέρατου κριού, που σύμφωνα με την αγγελική ερμηνεία συμβόλιζε τους βασιλείες της Μηδείας και Περσίας, τον κτύποσε και συνέτριψε τα δύο του κέρατα και το ποδοπάτος. Στον ίδιο τον Δανιήλ διευκρινίστηκε, ότι ο τριχωτός τράγος είναι ο «βασιλεύς της Ελλάδος». Παραβέτω όλοκληρη την ερμηνεία της συγκλονιστικής αυτής προφητείας, όπως αυτή μας δίνεται, στο ομώνυμο βιβλίο:

«Το κριάρι που είδες με τα δύο κέρατα είναι οι βασιλιάδες των Μήδων και των Περσών. Ο τριχωτός τράγος είναι ο βασιλιάς των Ελλήνων, και το κέρατο το μεγάλο ανάμεσα στα μάτια του, αυτός είναι ο πρώτος βασιλιάς. Το ότι το κέρατο συντρίψτηκε και στη θέση του βγήκαν άλλα τέσσερα, σημαίνει ότι τέσσερα βασίλεια θα προέλθουν από το Έθνος αυτό, αλλά δε θα έχουν τη δική του δύναμη».

Προφητεύτηκε μάλιστα, ότι το καθένα από τα τέσσερα κέρατα

πήταν στραμμένο προς ένα από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Από το καθένα απ' αυτά βγήκε ένα καινούργιο κέρατο, μικρό αρχικά, που επεξέτεινε τη δύναμή του προς το νότο, προς την ανατολή και προς τη δοξασμένη γη (= γη της Παλαιστίνης) (Δανιήλ 8: 20 – 22, 5 – 9).

Τέλος, μια άλλη προφητεία στο 11ο κεφάλαιο, αναφέρει ότι ένας Πέρσης βασιλιάς (ενν. ο Ξέρξης) θα ξεσποκώσει τους πάντες εναντίον του βασιλείου των Ελλήνων. Τότε, όμως, θα εμφανιστεί ένας γενναίος Έλληνας βασιλιάς, που θα εξουσιάζει με μεγάλη δύναμη και θα πραγματοποιήσει όλα τα σχέδιά του. Άλλα πάνω στο κορύφωμα της δύναμής του το βασίλειό του θα συντριψτεί και θα διαμοιραστεί στους τέσσερις ανέμους του ουρανού και όχι στους απογόνους του. Κανένας όμως, δεν θα έχει την εξουσία που είχε αυτός, γιατί η βασιλεία του θα ξεριζωθεί και θα μοιραστεί σε άλλους εκτός από τους απογόνους του».

Αυτές είναι συνοπτικά οι προφητείες του Δανιήλ περί Αλεξανδρου και των επιγόνων του, που μπορούν να αναλυθούν στα εξής επί μέρους σημεία:

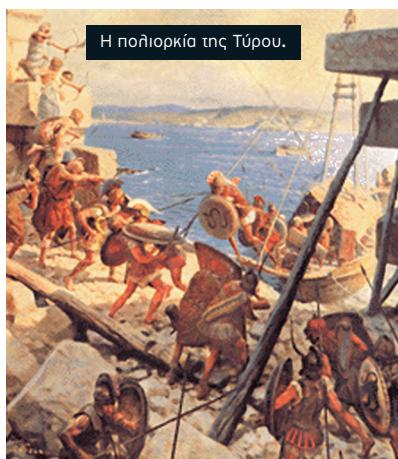
Πρώτον: Ο Αλέξανδρος (ως τριχωτός τράγος με ένα κέρατο) θα νικήσει τους Μηδοπέρσες σε στρατιωτική σύγκρουση, που ήδη κυριαρχούσαν στην Ανατολή.

Δεύτερον: Η νίκη του θα τίναν σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Τρίτον: Πάνω στον κολοφώνα της δύναμής του θα συνετρίβετο το κέρας του (δηλ. η δύναμή του).

Τέταρτον: Η βασιλεία του θα διαμοιραστεί σε τέσσερα μικρότερα βασίλεια.

Πέμπτον: Η βασιλεία του θα ξεριζωθεί και δε θα δοθεί στους απογόνους του. Και είναι γνωστό ιστορικά, ότι ο αδελφός του Αλέξανδρου Φίλιππος ο Αριδαίος βασίλεψε για λίγο αλλά δο-

λοφονίθηκε, όπως δολοφονίθηκε ο νόμιμος γιος του Αλέξανδρος ο Δ' και ο νόθος γιος του Ηρακλής.

Υπάρχουν βέβαια και άλλες προφητείες όπως του «μικρού κέρατος» που αφορά προφανώς, τον Αντίοχο τον Δ' τον επιφανή, και βεβαίως η πολύκροτη των ερδομάδων για την έλευση του Μεσσία που εκπληρώθηκε με καταπληκτική ακρίβεια (Δαν. κεφ. 9ο και άλλες), αλλά δε θα επεκταθούμε σ' αυτές εδώ – θα ήμασταν εκτός θέματος.

Όλοι οι γνώστες της ιστορίας δε μπορεί παρά να συμφωνήσουν, ότι τα παραπάνω εκπληρώθηκαν με εκπληκτική ακρίβεια στο πρόσωπο του Αλεξανδρου και των επιγόνων του!

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΥ

Για την πλορόπτη του θέματος αναφέρω ότι πλην του Δανιήλ και ο προφήτης Ιεζεκίηλ (Ιεζεκ. κεφ. 26 : 3 – 5, 7, 12) και ο προφήτης Ζαχαρίας προέβλεψαν την καταστροφή την ινδιώτικης Τύρου από

τον Αλέξανδρο, πολλά χρόνια πριν. Πράγματι, ο προφήτης Ζαχαρίας τον 5ο αι. π.Χ. προφήτευσε για την Τύρο. «Η Τύρος κατασκεύασε οχύρωμα για να προστατευθεί και συγκέντρωσε το αστήμι και το χρυσάφι σαν την λάσπη του δρόμου. Άλλα ο Κύριος θ' αφαιρέσει τους θησαυρούς της και θα ρίξει στη θάλασσα τα κάστρα της. Η πόλη θα καταστραφεί απ' τη φωτιά. Οι ιστορικές πηγές (Αρριανός, Διόδωρος ο Σικελιώτης, Κουΐντους Κούρτιος κ.αλλ.) μας αναφέρουν για το παράτολμο εγχείρημα του Αλέξανδρου, να κατασκεύασει έναν μάλιο ξύνοντας το χώμα της αρχαίας πηγερωτικής Τύρου και τοποθετώ-

ντας το στο νερό, εκπληρώνοντας έτσι, ανυποψίαστος τα λόγια του Ιεζεκιήλ που προφήτεψε τον 6ο μ.Χ. αιώνα: «Και το κύμα της θα ξύσω και θα το θέσω στο μέσον των υδάτων και τα ξύλα σου και τους λίθους και θα την καταστίσω λειόπετρα». Μετά από 7 μίνες σκληρή πολιορκία, ο Αλέξανδρος, αφού συγκρότησε στόλο 200 πλοίων από τη Σιδώνα τη Βίβλο και την Κύπρο και με τη βοήθεια πολιορκητικών μηχανών και κινητών πύργων – οι ψηλότεροι που χρησιμοποιήθηκαν ποτέ στην ιστορία των πολέμων με 20 πατώματα, κατόρθωσε να εκπορθήσει την Τύρο, ενώ ο Ναβουχοδονόσορ δεν μπόρεσε να κυριεύσει την ππειρωτική Τύρο παρά μετά από 13 χρόνια πολιορκίας! Η Τύρος πυρπολήθηκε σύμφωνα με την προφητεία, 8.000 θανατώθηκαν και 30.000 πουλήθηκαν σε δουλεμπόριο. Όλα αυτά το 332 π.Χ. από τον ιδιαίφυρο Έλληνα στρατηλάτη, που γι' αυτόν τίποτα δεν ήταν ακατόρθωτο.

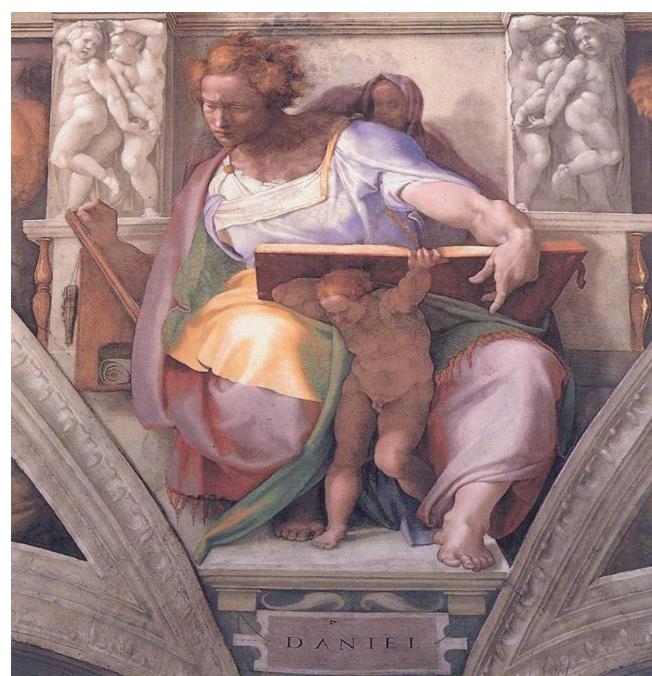
Η πολιορκία της Τύρου.

Η τελευταία άποψη υποστηρίχτηκε από αρχαιοτάτων χρόνων από τους πάσοις φύσεως σκεπτικιστές, αγνωστικιστές, ορθολογιστές, αθεϊστές και γενικά, από τους πολεμίους της Χριστιανικής Θρησκείας και της Βίβλου, αφού μια τυχόν τέτοια παραδοχή θείας προφητείας θα τους έθετε νοκ-άουτ και δε θα είχαν λόγο να παραμένουν στην αρντική ιδεολογία τους.

Ιδιαίτερα, το βιβλίο του Δανιήλ που περιέχει πολλές άλλες προφητείες, τέθηκε από πολύ νωρίς στο στόχαστρο της αρντικής κριτικής η οποία κατασκεύασε ολόκληρο οπλοστάσιο προσβολής της αυθεντικότητας του βιβλίου. Ο χώρος δεν επιτρέπει εδώ την ανάπτυξη των επικειρημάτων των αρντικών κριτικών, ούτε την απόκρουσή τους που έχει ήδη γίνει από επιφανείς ειδικούς (R.D. Wilson, K.A. Kitchen κ.αλλ.) και που παρουσιάζω στη μονογραφία μου «Ο Δανιήλ στο Λάκο των... Κριτικών» (Θεσσαλονίκη 1982).

Πολύ συνοπτικά αναφέρω, ότι επειδή αυτές οι προφητείες προκάλεσαν φοβε-

ρή αμπυχανία στους αρντές του υπερφυσικού, τους σκεπτικιστές και τους ορθολογιστές, κατασκεύαστηκε μια θεωρία κομμένη στα μέτρα τους, σύμφωνα με την οποία, οι προφητείες και τα οράματα του Δανιήλ, δε προέρχονταν ούτε γράφτηκαν από τον ίδιο (ή τον κύκλο των μαθητών του) τον 6ο π.Χ. αι., αλλά καταγράφηκαν από έναν άγνωστο Ιουδαίο που έζησε στους Μακκαβαϊκούς χρόνους γύρω στο 164 π.Χ. την εποχή δηλ. του Αντιόχου του Δ' του επιφανούς που βεβήλωσε το ναό του Ζοροβάβελ. Την θεωρία αυτή την υποστήριξε για πρώτη φορά ο νεοπλατωνικός φιλόσοφος Πορφύριος (232 – 304 μ.Χ.), σφροδόρος πολέμιος του Χριστιανισμού. Τη θεωρία του Πορφύριου την παρέλαβαν οι αρντικοί κριτικοί από τον 18ο και κυρίως τον 19ο αι., και αφού την επεξεργάστηκαν, την εξωράισαν και την εμπλούτισαν, επιτέθηκαν δριμύτεροι, υποστηρίζοντας ότι, ή δεν υπήρξε καν Δανιήλ, ή και να υπήρξε, το βιβλίο είναι πλαστό εμφανίζοντας

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΦΤΑΝΕΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Mετά απ' αυτή την περήφανη νίκη σύμφωνα με τον Ιουδαίο ιστορικό Ιώσηπο (Αρχαιολογία XI, 8,5) ο Αλέξανδρος έφθασε στην Ιερουσαλήμ εκεί ο αρχιερέας του έδειξε τα εδάφια της προφητείας του Δανιήλ, όπου προφτεύουταν για τον Έλληνα μονάρχη. «Δειχθείσης δ' αυτώ της Δανιήλου Βίβλου εν πινά των Ελλίνων καταλύσειν των Περσών αρχίν εδίλου, νομίσας αυτός είναι ο σημαινόμενος τότε μεν ποθείς, απελύσε το πλήθος». Αυτό εξηγεί την ανεκτικότητα του Αλεξανδρού απέναντι στους Ιουδαίους και την ειρηνική του αποχώρηση καθώς και την παραχώρηση προνομίων, σ' αυτούς.

Η πληροφορία αυτή του Ιωσήπου, τέθηκε σε αμφιβολία από ορισμένους, αλλά διασταυρώνεται έμμεσα από τον Εκαταίο και τον Αρριανό, ο οποίος αναφέρει ότι ο Αλέξανδρος μετά την εκπόρθηση της Τύρου, αποφάσισε να εκστρατεύσει κατά της Αιγύπτου, γιατί τα άλλα μέρη της Παλαιστίνης και Συρίας είχαν προσχωρήσει εκούσια σ' αυτόν (Αρριανό, Αλεξανδρου Ανάβασις β' 25 – πρβλ. Εκαταίον που μνημονεύει ο Ιώσηπος στο και Απίωνος ΙΙ, 43).

ΕΙΝΑΙ ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ:

Tέτοιες προφητείες που δεν έχουν καμία σχέση με μαντείες, με χρονισμούς και προβλέψεις αστρολογικής φύσεως, με ππατοσκοπίες και προφητείες τύπου Μάγια κ.λπ. ή οποιουδήποτε άλλου είδους της αρχαιότητας αλλά και σύγχρονες βέβαια, μπορούν να οδηγήσουν σε δύο ειδών συμπεράσματα, εκ διαμέτρου αντίθετα μάλιστα.

Ή, είναι γνήσιες και εντάσσονται στο πλαίσιο και στο σύνολο του προφητικού λόγου της Βίβλου – μοναδικού φαινομένου στην παγκόσμια φιλολογία – επικυρώνοντας τους ισχυρισμούς των συγγραφέων της, ότι υπό του πνεύματος του αγίου κινούμενοι ελάλησαν οι άγιοι άνθρωποι του θεού, και άρα υπάρχει θεός εν ουρανοίς, ο οποίος αποκαλύπτει μυστήρια και το μέλλον και κάνει γνωστό στους ανθρώπους τι θα γίνει στον έσχατο καιρό (Δανιήλ 2 : 47), ή είναι προϊόν χαλκεύσεως και απάτης, γράφτηκαν μετά την εκπλήρωσή τους (vaticinium ex eventu) και συνεπώς, δεν έχουν καμία προφητική αξία, αλλά είναι ιστορία μεταμφιεσμένη σε προφητεία! Tertium non datur. (Τρίτον τι δεν χωρεί).

τον Δανιήλ να προλέγει το μέλλον, ενώ είναι προφητείες μετά τα γεγονότα, δηλ. δεν είναι καν προφητείες, αλλά ιστορία μεταμφιεσμένη σε προφητεία. Ατυχώς, σήμερα που ευνοείται και καλλιεργείται ο σκεπτικισμός, αλλά και ο μυστικισμός, η φαντασιοκοπία και συνωμοσιολογία κ.λπ. Η θεωρία βρήκε πρόσφορο έδαφος, με αποτέλεσμα τα περισσότερα συγγράμματα να την υιοθετήσουν εν όλω ή εν μέρει.

Υπάρχουν διάφορα επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται κατά της αυθεντικότητας του βιβλίου του Δανιήλ, όπως: Η ύπαρξη τριών ελληνικών λέξεων (κιθάρα, σαμβίκι και ψαλτήριο) οι Περσικές λέξεις, υποθετικές αντιφάσεις, η τοποθέτηση του Δανιήλ στα αγιόγραφα, η Αραμαϊκή γλώσσα, η ανεπιγράμμην εσχατολογία και θεολογία, υποτιθέμενες ιστορικές ανακρίβειες κ.αλλ.

Τα επιχειρήματα αυτά όμως δεν είναι σοβαρά ούτε αναντίρρηπτα. Ο πραγματικός λόγος που προβάλλονται είναι άλλος: είναι η προκατάληψη κατά του υπερφυσικού και του θαύματος. Παρακάτω, συνοπτικά αναφέρω τους σπουδαιότερους λόγους αυθεντικότητας των προφητειών του βιβλίου του Δανιήλ.

Πρώτον: Το βιβλίο είναι μέσα στον εβραϊκό κανόνα των 24 (= 39) γνήσιων βιβλίων. Αν ήταν ψευδεπίγραφο και πλαισιογραφημένο, θα είχε την τύχη των ψευδεπίγραφων: την μη αναγνώρισή του. Η σύνοδος της Ιάμνειας το 90 μ.Χ., δεν αμφέβαλλε ποτέ γ' αυτό και οι Σοφοί Ιουδαίοι δεν ήταν εύκολο να εξαπατηθούν.

Δεύτερον: Τα Δευτεροκανονικά ή Απόκρυφα μεταγενέστερα κομμάτια (Βηλ και Δράκων, Η Σωσσάνα και οι πρεσβύτεροι κ.λπ.) είναι γνωστά και χαρακτηρισμένα ως δευτεροκανονικά. Δεν έχουν σχέση με το γνήσιο περιεχόμενο του βιβλίου. Άρα, εξ' αντιδιαστολής, υπάρχει αυθεντικό βιβλίο.

Τρίτον: Τα ενύπνια του βιβλίου και τα προφητικά οράματα φέρονται σε πρώτο πρόσωπο, αυτό του Δανιήλ, έχουν να κάνουν με τον προφήτη και την εποχή του. Όχι με την εποχή των Μακαβαίων όπως το θέλουν οι κριτικοί.

Τέταρτον: Όλοι οι αρχαίοι εκκλησιαστικοί συγγραφείς από τον 2ο αι. μ.Χ. θεωρούσαν το βιβλίο αυθεντικό. Κλήμης Ρώμης, Ιουστίνος, Ιππόλιτος, Ωριγένης, Ειρηναίος, Αυγουστίνος, Χρυσόστομος, κ.λπ. Μόνο από τον 18ο αι., από το λεγόμενο διαφωτισμό, αρχίζουν οι αμφιβολίες.

Πέμπτον: Από τις μαρτυρίες του Α' Μακαβαίων, τον Ιώσηπο και το Ταλμούδ, αναγνωρίζεται το βιβλίο ως αυθεντικό. Σύμφωνα με τον Ιώσηπο, υπήρχε το βιβλίο αυτό τον 5ο π.Χ. αι. τότε που έκλεισε ο Κανόνας. Το Α' Μακαβαίον του 2ου π.Χ. αιώνα, μνημονεύει ως προγενέστερο το βιβλίο του Δανιήλ (Α' Μακ. 2 : 59 - 60).

Έκτον: Το βιβλίο μνημονεύουν το Α' Ενώχ (140 π.Χ.), και τα βιβλία της Σιβύλλας (3 : 381 - 400) του 14ου μ.Χ. Υπάρχει και στην μετάφραση των εβδομήκοντα του 3ου – 2ου αι. π.Χ. Άλλα αποστάσματα του βιβλίου – αντίγραφα, βρέθηκαν στο Κουμράν από τον 2ο π.Χ. αι. και συνηγορούν για την αρχαιότητα και αυθεντικότητα του βιβλίου, και όχι για μια καταγραφή του, στο 2ο αι π.Χ. Έβδομον: Δίνονται καταπληκτικές λεπτομέρειες της ζωής στη Βαβυλώνα του 6ου αι. π.Χ. και της Περσίας (π.χ. συμμετοχή γυναικών στο συμπόσιο Βαλτάσαρ), εθιμοτυπίες, ονόματα, και κυρίως το όνομα του Βαλτάσαρ του τελευταίου βασιλιά που ήταν άγνωστος στους αρχαίους ιστορικούς και έγινε γνωστός μόνο πρόσφατα από τις ανασκαφές. Ένας πλαστογράφος του 2ου αι. π.Χ. δεν μπορούσε να είναι καλύτερα πληροφορημένος και δε μπορούσε να γνωρίζει την ύπαρξη του Βαλτάσαρ!

Όγδοος: Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός αναγνώρισε την αυθεντικότητα του βιβλίου, αναφερόμενος στο βδέλυμα της ερημώσεως το λαληθέν υπό του προφήτου Δανιήλ (Μάρκος: 13 : 14, Ματ. 24 : 15, πρβλ. με Δαν. 9 : 27, 11 : 31, 12 : 11). Αν το βιβλίο ήταν πλαισιογραφημένο, δεν θα αναφερόταν ποτέ σ' αυτό ο Ιησούς,

ούτε θα υιοθετούσε την έκφραση «μιός ανθρώπου» που αναφέρεται στο Δανιήλ 7 : 13.

Ένατο: Υπάρχουν πολλά παράλληλα σημεία μεταξύ Αποκάλυψης Ιωάννου και Δανιήλ και άλλων βιβλίων της Καινής Διαθήκης. Και η εκπλήρωση προφητειών του βιβλίου στο πρόσωπο του Ιησού καθιστά ανενεργά τα οποία επικειρήματα για τάχα συγγραφή του, τον 2ο αι. π.Χ., από άγνωστο Ιουδαίο. Προφητείες μιλούν για τη Ρώμη και τη μετεξέλιξή της πέραν του 1ου και 2ου αι. μ.Χ., και σύμφωνα με μερικούς ερμηνευτές έχουν σχέση και με μεταγενέστερα χρόνια (4ο μ.Χ. αι.) και μέχρι την εποχή μας (Δαν. Κεφ. 2o). Η εκπλήρωση προφητειών στα χρόνια του Ιησού και η καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τους Ρωμαίους (70 μ.Χ.), δίνει την οριστική απάντηση – κτύπημα στις ορθολογιστικές θεωρίες και μυθοκατασκευές.

Ανεξάρτητα πάντως, από οποιαδήποτε άποψη ή θεωρία, την οποία μπορεί να εγκολπωθεί κανείς, ανάλογα με την ιδεολογία του, **η θέαση του Μεγάλου Αλεξάνδρου υπό το φως της βιβλί-**

κίς προφητίας αποκτά, νομίζω, ιδιαίτερο ενδιαφέρον για μας τους Νεοέλληνες και μπορεί να δώσει έναντισμα για μεγαλύτερη και βαθύτερη έρευνα των αρχαίων πηγών. Όπως έγραψε κάποτε ο Πλασκάλ: «Ο Ιησούς προλέγει τόσο για τον χρόνο όσο και για την κατάσταση του κόσμου. Ευτυχισμένοι, όσοι έχουν αυτό το φως μέσα σ' αυτό το σκοτάδι. Πόσο ωραίο είναι να βλέπεις με τα μάτια της πίστης τον Δαρείο και τον Κύρο, τον Αλέξανδρο, τους Ρωμαίους, τον Πομπού, τον Ηρώδον σε δράση χωρίς να το ξέρουν, για τη δόξα του Ευαγγελίου!» (Σκέψεις αρ. 701). ↵

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- R.D. Wilson, Studies in the Book of Daniel, τόμοι 1 και 2 (1938).
- J. Mac Dowell, Prophecy Fact or Fiction (1979)
- David & Pat Alexander, Το εκπληκτικό εγχειρίδιο της Βίβλου (Πέργαμος, 1993)
- E.J. Young, The Prophecy of Daniel (1949)
- Θ.Κ.Π. Σαράντη, Ο Μέγας Αλέξανδρος από την ιστορία έως τον θρύλο (Αθήναι, 1970).
- Nina Jidejian, Tyre Through the Ages (1969).
- NIV Archaeological Study Bible (2005).
- Ανδρέα Μοράκη, Ο Αλέξανδρος καταλαμβάνει την Τύρο, περιοδικό Στρατιωτική ιστορία (Τεύχος 109, Σεπτ. 2005).
- Δημήτρη Τσιτικόπουλου, Ο Δανιήλ στο λάκκο των ... κριτικών (Θεσ/νίκη 1982).